

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **G. O. A.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2021, č. j. CPR-952-3/ČJ-2021-930310-V224, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 4. 2021, č. j. 17 A 24/2021-26,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a návrh na přiznání odkladného účinku

[1] Žalobce (stěžovatel) napadl blanketní (neodůvodněnou) kasační stížností v záhlaví označený rozsudek, kterým Krajský soud v Plzni zamítl jeho žalobu.

[2] Stěžovatel se v řízení u krajského soudu domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítl jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 11. 2020. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil stěžovateli správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok.

[3] Žalovaná změnila právní kvalifikaci na správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a zkrátila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 10 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinci uplyne doba stanovená k vycestování. Ta byla stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí dle § 118 odst. 3 téhož zákona.

[4] Současně s kasační stížností stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015-23, týkající se možnosti osobní účasti na soudním řízení. Vyjádřil své obavy z hrozby, které by byl vystaven v Iráku ze strany iráckých islamistů.

[5] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku vyjádřila nesouhlas. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen právním zástupcem, který jej může i nadále na příslušné odborné úrovni zastupovat. Stěžovatelova osobní přítomnost tak není v průběhu vedení řízení o kasační stížnosti nezbytná. Přiznání odkladného účinku by vedlo jen k další bezdůvodné legalizaci pobytu stěžovatele na území ČR a mohlo by omezit účinnost správního vyhoštění.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej ale může na návrh stěžovatele přiznat a užije přitom přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s., který stanoví podmínky pro přiznání odkladného účinku žaloby.

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Odkladný účinek kasační stížnosti představuje zcela výjimečný institut, kterým se mění účinky pravomocného rozhodnutí, a měl by být využíván pouze v situacích, kde výkon rozhodnutí nebo jeho jiné následky mohou působit značné obtíže. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí, a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je proto třeba na rozhodnutí krajského soudu pohlížet jako na správné. Pouze v případě naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je možno tuto zásadu prolomit.

[9] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Stěžovatel musí specifikovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, její intenzitu a z jakých konkrétních okolností vznik této újmy vyvozuje. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Na podporu svých tvrzení proto musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32).

[11] Nejvyšší správní soud si je vědom stěžovatelem odkazovaného usnesení č. j. 2 Azs 219/2015-23. Ovšem jak nedávno uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, bod 61). Zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti sice může k přiznání odkladného účinku vést, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (například rodinným nebo soukromým životem stěžovatele) nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení (srov. tamtéž, bod 59).

[12] Stejně tak Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro přiznání odkladného účinku v uváděné hrozbě ze strany iráckých islamistů. Důvodnost svého strachu nijak konkrétně v kasační stížnosti nepodložil a omezil se pouze na obecné tvrzení. Tuto skutečnost netvrdil ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pouze v žalobě proti rozhodnutí žalované namítal chybnost závazného stanoviska k situaci v Iráku.

[13] Nejvyšší správní soud v posuzované věci nepovažuje podmínky pro přiznání odkladného účinku za splněné. Předně návrh stěžovatele obsahuje pouze obecná tvrzení, která stěžovatel dostatečně nekonkretizoval a nedoložil. A to obzvláště v kontextu skutkových okolností projednávané věci, kdy stěžovatel dle svých tvrzení legálně vycestoval z Iráku z náboženských důvodů, jelikož nechtěl dodržovat tvrdý islám. Na žádné konkrétní nebezpečí nebo dosavadní špatné zacházení v zemi původu ovšem nepoukazoval.

[14] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti může vyvstat jeho povinnost opustit území České republiky. Kasační soud by však mohl návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhovět, pokud by k tomuto hrozícímu následku přistoupily další významné okolnosti na straně stěžovatele. Takové okolnosti však stěžovatel ve svém návrhu netvrdil ani nedoložil.

[15] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že výrok o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

III. Závěr a náklady řízení

[16] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli nevyhověl a kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu